

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 135/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Mojмира Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Kačúrom, Staré Grunty 7A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Saz 7/2016 z 15. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako

aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Szaz 7/2016 z 15. januára 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v právnej veci [REDAKOVANÉ], štátneho príslušníka Ruskej federácie, ingušskej národnosti, Ústav na výkon väzby Banská Bystrica (žalobcu), proti žalovanému Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia ČAS: MU-651-252/PO-Ž-2010 z 28. septembra 2016 bolo konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 5 Szaz 7/2016.

3. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Szaz 7/2016 z 3. januára 2017 rozhodol tak, že do konania pribral sťažovateľku (prekladateľku zapísanú v Zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v odbore slovenského jazyka, chorvátskeho jazyka, nemeckého jazyka, ruského jazyka a srbského jazyka pod evidenčným číslom [REDAKOVANÉ], pozn.) a uložil jej v tomto konaní vykonať preklad súdnej písomnosti (predvolania na pojednávanie) zo slovenského jazyka do ruského jazyka s tým, že tento preklad je sťažovateľka povinná vyhotoviť písomne v 3 vyhotoveniach a elektronicky na nosiči dát (CD) v 1 vyhotovení v lehote do 5 pracovných dní.

4. Sťažovateľka preklad písomnosti (predvolania na pojednávanie) č. 34/2017 vyhotovila 11. januára 2017 (ďalej len „preklad“) a krajskému súdu doručila v stanovenej lehote 12. januára 2017. Sťažovateľka spolu s prekladom doručila krajskému súdu aj vyúčtovanie svojej odmeny a náhrady hotových výdavkov v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 491/2004 Z. z. o odmenách, náhradách výdavkov a náhradách za stratu času pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „vyhláška“) spolu v sume 54,90 €.

5. Krajský súd však uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom sp. zn. 5 Szaz 7/2016 z 21. novembra 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu vydané súdnym

úradníkom“) rozhodol tak, že sťažovateľke za vykonanie prekladu písomnosti (predvolania na pojednávanie) zo slovenského jazyka do ruského jazyka priznal odmenu a náhradu hotových výdavkov iba v celkovej sume 33,32 €.

6. Sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom podala riadne a včas sťažnosť – riadny opravný prostriedok, v ktorom s poukazom na § 10 ods. 1 písm. b), ods. 2 a 5 vyhlášky namietala nesprávnosť určenia svojej odmeny za preklad.

7. Avšak uznesením (sudcu) krajského súdu bola sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom zamietnutá ako nedôvodná. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručené 24. januára 2019.

8. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné práva [REDAKOVANÉ], t. j. právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) (per analogiam) Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Saz/7/2016 zo dňa 15.1.2019 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Saz/7/2016 zo dňa 15.1.2019 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 346,26 EUR na účet jej advokáta [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 36 písm. a) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

15. Ako to z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) ústavy a základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

16. Kľúčová námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že pokiaľ krajský súd napriek tomu, že ňou vykonaný preklad písomnosti mal rozsah 2032 znakov, čo podľa názoru sťažovateľky v zmysle § 10 ods. 5 vyhlášky predstavuje preklad v rozsahu jednej úplnej a jednej (poslednej) neúplnej normostrany zakladajúcim jej nárok na odmenu za dve celé normostrany (aj keď bol text prekladu vizuálne umiestnený len na jednej strane, pozn.), sťažovateľke v zmysle § 10 ods. 1 písm. b) v spojení s § 10 ods. 2 a 5 vyhlášky priznal nárok na odmenu iba za jednu stranu prekladu, sťažovateľku na jej nároku na odmenu za preklad arbitrárne ukrátil o sumu 21,58 €.

17. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka (prekladateľka) sa uchádza o ústavnú ochranu, ktorá sa týka sumy 21,58 € z titulu odmeny za preklad písomnosti (predvolania na pojednávanie) zo slovenského jazyka do ruského jazyka.

IV.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože stanovená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa tak môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne,

že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Vychádzajúc z uvedených ústavne relevantných úvah, ústavný súd pristúpil k prieskumu podanej ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní.

20. Vzhľadom na hodnotu sporu pred ústavným súdom (pozri bod 17 tohto uznesenia) ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (porovnaj najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015).

V § 422 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, je zavedené kritérium hodnoty sporu, tzv. bagateľný cenús. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné proti rozhodnutiam odvolacieho súdu v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, a v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy (minimálnu mzdu v roku 2017, t. j. v čase vypracovania prekladu, predstavovala suma 435 €).

Minimálnu mzdu upravuje zákon č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov v Zákonníku práce a v každoročných nariadeniach vlády o ustanovení sumy minimálnej mzdy a tiež vychádza aj z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. V okolnostiach tejto preskúmvanej veci o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

21. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v tejto veci sťažovateľka vyjadruje odlišný právny názor, pokiaľ ide o interpretáciu § 10 ods. 5 vyhlášky pri určovaní odmeny prekladateľa iba za poslednú neúplnú normostranu prekladu, podľa ktorého mala byť na svojej odmene za preklad ukrátená o sumu 21,58 €. Ústavný súd uzatvára, že v preskúmvanej veci nie sú podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, keďže sťažovateľka sa sťažnosťou domáha ochrany svojich práv v konaní (spore) o takú sumu, ktorá je podľa ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako aj všeobecných súdov zjavne bagateľná (pozri m. m. II. ÚS 149/09, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 757/2014, II. ÚS 60/2015, II. ÚS 804/2015 a tam uvedenú judikatúru). Uznesenie krajského súdu je riadne odôvodnené, ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu mu nemožno vyčítať svojvoľnosť či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti túto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (zrušenie uznesenia krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie a rozhodnutie o náhrade trov konania pred ústavným súdom) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019